

Csongor Boros

Čarovné pero

Stalo sa to, alebo iba snívam? V zošite vidím čiaru, pod čiarou sa robí kruh, potom malé písmenká, ale nevidím, kto to robí. Pozriem sa, ale teraz sa nič nedeje. Kto robí čiary? Je to zázrak?

Zrazu počujem tichý hlas: „Ahoj chlapček, to ja píšem. Som čarovné pero a volám sa Škrabáčik.“ Začudoval som sa, ale aj potešil. Aké dobré by bolo mať Škrabáčika za kamaráta! Pomohol by mi písať domáce úlohy, diktáty a iné veci. Hneď som sa mu priznal so svojím odvážnym plánom. Škrabáčik na moje prekvapenie, súhlasil. Skamarátili sme sa raz-dva. Dni a týždne sa míňali, prešla jeseň, prišla zima. Jedného dňa som poprosil Škrabáčika o menšie čaro. „Kamarát, prosím pomôž m s domácou úlohou zo slovenčiny.“ Škrabáčik na to: „Som veľmi rád, že ti môžem pomôcť.“ Úloha bola hotová ešte skôr, než som stihol do päť narátať. V škole som si však všimol, že v domácej úlohe, čo mi vypracoval Škrabáčik, je strašne veľa chýb. „Oh, jaj! Čo teraz?“ pýtam sa sám seba. Kde sa vzal, tu sa vzal, zrazu pri mne tíško stál – Škrabáčik. Šepkal: „Neboj sa, som predsa čarovné pero, takže aj moje písmo je čarovné a stačí len lusknúť prstami a všetky chyby v zošite sa ti opravlia.“ Trošku som sa na Škrabáčika hneval, lebo moju úlohu odflákol a tak som ho pokarhal: „Pri úlohe sa musíš sústrediť! Nepíš škaredo, lebo nebudeme kamaráti!“ Hneď, ako som mu to povedal, zľakol som sa, že som ho urazil. Ale Škrabáčik si výčitku zobral k srdcu a poprosil ma: „Adam, nauč ma pravopis, vybrané slová a všetky najdôležitejšie pravidlá tvojho jazyka.“ „Pravdaže“, súhlasím veľmi rýchlo, len aby si to Škrabáčik nerozmyslel. Po dlhšom čase som môjho kamaráta Škrabáčika naučil ako-tak pravopis a pekne písať.

A dnes? Dnes sme dobrí kamaráti. O našom priateľstve však nikto nevie. Naše tajomstvo si obaja dôkladne strážime. Na záver chcem len podotknúť, že ak sa nejaká chyba zatúla do môjho zošita, tak to musel urobiť jedine Škrabáčik.